

МАЙСКИ НОЩИ: ВРЕМЕ ЗА ПОЕЗИЯ

Валентин КАЧЕВ

Abstract. All the poems, presented in this collection, are created in May 2014 by Valentin Kachev, a known poet and writer, Valentin Kachev was born in Belogradchik. Most of his creative writings are a product of his recollections and impressions from this wonderful town.

Keywords: Kachev, poetry, Belogradchik

ГЛУПОСТТА ЛИ ЩЕ БЪДЕ ЦАРИЦА НА ЧУВСТВОТА

Ще открием ли посоката на вятъра,
когато сме скрити в подземния град?
Кому ли сме нужни, от света тук забравени?
Получили пристан от странния свят.

Нима е удобно да си крием следите,
лишени от слънце и въздух на истински ден.

Вярвам, че някой ще отвори вратите
и светът ще ни върне с лиричен рефрен.

Кой ще погаси зората и залеза?
Кон ли ще скача с конник смутен?
Да открие след вятъра празника,
дето ни носи към светлия ден.

Стигнахме залеза, посрещна ни утрото.
Девойка ни чакаше с розов букет.
Бледни лицата ни подемаха мотото,
с което ни среща света за напред.

А ние човеците, дете сме искали,
да паднем под бурята в земни недра,
срещаме тука великата истина,
че животът е смислен със звезди и луна!

Що за хора сме на тази земя,
където има бяс по човеците?
Убиват, без да ги боли сърцето,
без да палят след това свещите.

Уж са ни взели на тази земя,
да ѝ дадем радост, челяд изкуство.
Ще питат ли някога нащи деца,
де сме оставили човешкото чувство?

Да бъдем хора - палачи не щем,
че земята е малка и хубава!
Не искаме кървища в нашия ден!
Трябва ни само весела публика!

03.05.2014

22 ч 22 м – 23 ч 17 м

КОГАТО УТРОТО ОТВЪРНЕ

Ръката ми защо трепери?
Не мога да подостря черния молив.
Нима и мислите са днес смутени
и закрит е в сърцето моя стих.

Оглеждам го, като живота,
измервам го с педя или длан.
Кому ще служиш ти, посланико на Бога?
Или ще бъдеш моя идеал?

Не знам защо се правим на велики?
Отглеждани сме жито да ядем.

Когато в пътя срещнем бледалики,
който иска да ни впрегне в ярем.

Дали ще легнем нему в краката,
или ще вдигнем гордата глава?
Да го сразим с погледа на сатаната,
че да ни поиска прошка за това.

Какви ли ще ги срещаме по пътя?
И все пред някой трябва да се спрем.
Кой за милостиня спрял от мъка,
друг ще търси романтичния модел.

Ще тръгнем пак след конските копита,
заслушани в бойния им век,
че ехото ни чака зад скалите,
а Ханът иска нашия отчет.

Готови сме да литнем по лъчите,
дето водят в онзи вечен свят.
Да получим мъдрост от предците
и да го върнем мирно тук от тях.

А когато утрото отвърне
и дари ни с новия ни ден,
нека братски ни прегърне
Моят стих от болката роден.

08.05.2014

22 ч 56 м – 23 ч 47 м

АНГЕЛ ПАЗИ МИ НОЩИТЕ

Нощта е погълнала чувствата.

Сънят се от нещо бои.

Ангел ли праща ми музата,
да мъдруваме с нощни петли?

Нима ще дойде и мечката,
с мечкаря, дето играй?
Да ни подготви за срещата,
под покроба на земния рай.

Ето че чувам и тъпана
в далечното мое градче.
Дали се е мама събудила
и чергите ли тъче?

Колко ли трябва да мислиме?
Кого ли ще видим в съня?
Сякаш забравена истина
ни идва на гости в дома.

Рано е да чакам водицата,
от синьото кладенче, знам.
Няма мома, а орисница
ми чертае небесния храм!

Къде ли отминаха дните,
дето без сила лежах?
Отлетяха безследно мечтите,
а вярвах, че мен ще спасят.

Няма я нощната приказка.
Над съчките грее луна.
Дома ми с някаква мистика
се опитва да пази рода.

Аз с перото и буквите
съм мъдрият жрец на нощта!
Дали вековете ще пазят,
поетическата ми душа!

11.05.2014

00 ч 44 м – 01 ч 21 м

ДАЛИ СЪМ ТУК С ПОСЛАНИЕ ОТ БОГА

Дали съм тук с послание от Бога,
или съм изпратен да ви бъда роб?
Това е то човешката природа,
със закони на човешкия ни род!

В битки се търкаляше живота.
С щастieto не бяхме ние на ти!
Кажи ми страннико сред таз природа,
дали изгряваха и нашите мечти?

Не знам съдбата и не питам,
кой ми я окачи на врата?
Да се лутам, да се скитам
и да правя брод в пепелта.

Фразите не ми отиват
и плуг с десницата си не кова.
С мисълта без грях заспивам
и сънувам романтичната луна.

Тъжно е, че наша вяра
не я пренасяме с чувал.
Да я разтоварим на някоя гара
и да я превърнем в идеал.

Край засмените хлапаци,
се връщаме по своя път.
Дали пък дядо ни опази,
да не срещне ме вълкът?

Ето, времето минава,
а тръните в петите ни бодат.
Ще печем ли питка на жарава,
или ще хванем някой дърен път?

Може би ще трябва да отворим
страницата на великите предци.

За тяхна памет да се борим
и да оставим и нашите следи!

12.05.2014

22 ч 18 м – 22 ч 52 м

ЕДНА ЛЮБОВ ОТ ДРЕВНИ СВЕТОВЕ

Не искам да заспивам с болката.
Прегърнал съм мечтите в този час.
Вратата ли е някъде отворена,
да отида там в небесния ми свят!

Забравям тук и ралото и търнокопа,
и погачата с пресния ни хляб.
Отивам да говоря с хората,
де Бог им дал духовната си власт.

Живеят ли те горе при орлите,
или в снежния планински връх.
Знам, че те съгрели са душите,
на човеците под слънчевия кръст.

Кой ли днеска горе ще ги пази,
и какъв завет ще чуе в този час?
Тоз който е преминал през оврази
за да го омае там свещения им глас.

Дали това е образ на живота,
или на някакъв митичен свят?
Изпращан тук понякога от Бога,
да ни опази с духовната си власт.

А то земята ни е мотавилка.
Въртим по нея старото въже.
Наместо да закичим с росна китка,
една любов от древни светове.

Забравям как орали са земята
и горчилката на селския живот.
Но чувам песен на жетварката в полята,
която те измъква от тежкия хомот.

Нима ще да допусна болката
да рони сълзи в моя сън?
Не, аз чакам любовта на хората
да ме приспи с нежен звън.

13.05.2014

23 ч 29 м – 00 ч 17 м

СЪКРОВЕНАТА НОЩ

Съкровената нощ не е за глупците!

Тя дава и мощ, и намира любов.

И приела повеля за нас от предците,
ни дарява с щастие под своя покров.

Ние сме деца от Бога пленени.

Нали той ни е пратил на тази земя!

Не да облизваме рани солени,
а да градиме духовни дела.

Връщам се там, за да чуя завета.

Да взема за пътя от тази искра.

Дали ще огрее и мойта пътека,
кога се загубя в гъста гора?

Нали ще трябва от там да изляза?

Да чуят гласа ми за ведрия ден.

Когато е тъжно аз ще разкажа
за някакво бъдеще с поглед смутен.

Ето ни идваме след бурния вятър.
На своя живот да оставиме знак,
че трудно е да бъдеш орисан
от някаква муза и първия сняг.

Един с гласа си света ще покори.
Друг ще възкръсне в някакъв стих.
Художник на своето платно ще реди,
бъдеще вярвам за нашия миг!

Кога ли ще срещнем големия род?
Дето ни чака на приказна вечер.
Духовният свят е нашия дом,
а постелята камък небесен.

Какво ще оставим на тази земя,
когато ще литнем там при звездите?
Творчество нека окриля света
и ни приветстват с крилете орлите!

19.05.2014

0 ч 12 м – 0 ч 57 м

РАНО Е ЗА РАВНОСМЕТКА

Красота ли ще плени света,
или спомена от снимките красиви?
Ще ни върне там в младостта,
дето тръгвахме в живота на кокили.

С тях газехме калта
и често падахме в нея.
Но живота ни не спря
и тихо стигнахме до кея.

Морето ли ще гледаме от там
или романтиката на вълните?
Ето го и фарът стар –
изправил е снагата под звездите!

Той е малък, но пък за това,
големи кораби спасявал.
Кой в живота ни така,
ръка спасителна ни давал?

Не бе му трудно да ни спре,
с блага дума и усмивка.
Тоз живот ще е добре,
да го пазиме с въздишка.

Знам, щом падаме, нали боли!
Особено кога си на високо.
За това човеко ти мисли,
играй и поведи хорото.

Наоколо цветя и красота
и знаците от древните боили.
Нали сме тука за това,

да почерпиме от тях и сили!

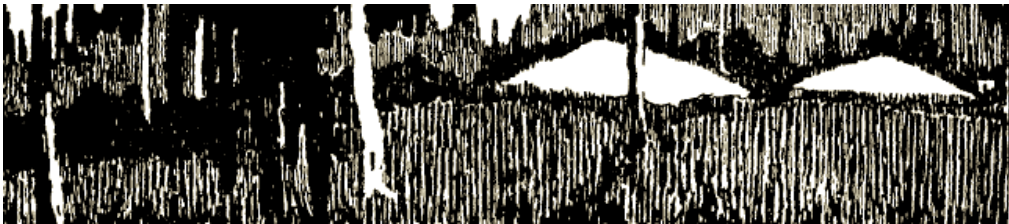
Ето че сме стигнали до тук!

Още рано е за равносметка.

Чуйте братя, боен звук,
но пазете своята надежда!

20.05.2014

23 ч 36 м – 00 ч 18 м

КОГАТО МИСЪЛТА СЕ СЪБУДИ

и с плуга спреш да ореш,
дали ще трябва за други
да запалиш и свещ?

Щом е тъмно не спирай.

В планината иди,
дето има могили
от древни предци.

Там при вятъра нощен,
над теб ще свети звезда.

Ще изсипе ти господ –
свежа, чиста роса.

Ето, утрото иде.
огнен диск зариди,
а от някого гонен
ще кацне орел на върха.

А в твоята есен
ще изкупиш ли грях?
Щом светът е замесен,
няма време за смях.

Ето, изплаквам очите.
Почиствам нозете в роса.
Нали са с тебе мечтите?
Подай им конска юзда.

Оседлай ги, че време не чака.
Не хвърляй звездите в прахта.
Твойта любов е от мрака,
а щастието чака деня.

Щом си вече на коня,
ето просторът е твой.
Има вечна природа,
и мечти, без покой!

21.05.2014

06 ч 00 м – 06 ч 26 м

Нощта е отдавна в мрака.
Ето го първия час на деня.
Някой сигурно бърза за влака,
аз пък не мога нещо да спя.

Сядам отново зад бюрото,
хващам молива и белия лист.
Ще ли дойде на гости чудото,
което ми праща божият миг?

Навън отново е пролет.
Нежни цветчета на крехки стъбла.
Вярвам, че някой доволен
ще срещне в гората нежна сърна.

Ето животът по козя пътека,
Отвежда ни някъде в другия свят.
Тук тихо е, но някой поглежда
и иска да чуе нашия плач.

Но ние сме горди, обичаме тръните,
Забиха се в пътя по наши крака.

Кръвта ни оставя следите в бурите,
които каляваха наща душа!

Нека да падне звезда от небето!
И вълк да уплаши горския свят.
Там до ручея, на край полето,
целебното биле ще търсиме пак.

Вяра ли някой ще да открие,
или надежда под счупен кривак?
Вижте скалата – там ли се крие,
любовта и чака своя юнак!

Ето, намирам следи от войната.
Сигурно дядо ми тука е спал?
Дали е вярвал той в съдбата,
че праща ни нощем за цар!

24.05.2014

00 ч 18 м – 00 ч 59 м

ПИША ОДА ЗА СЛЪНЦЕТО

Пиша ода за слънцето!
Нали съм онзи хлапак,
който е седнал на пръстена
и търси изкуството плах.

Ето, натягам юздата
и нищо не искам да знам.

Светлината е свята.
До нея пропаст от блян.

Никой не смее да пита.
Избягва да гледа сълзи.
Само в селската пита,
Потта на орача личи.

Кой ли ще хвърли камата,
в ствола на стария бряст?
Свободата не чака.
тя е нашата власт!

В някого вярваме всички.
Как го наричат не знам!
Дали е Бог или Кришна,
или Буда от стария клан?

Съдбата ни днеска покрива.
Над всекиго – има защо.
Нали в селската нива,
остава юнашко тегло?

По пръстена в небесата,
гадаем за другия свят.
Дали една непозната,
ще спре пред нашия праг?

Тогава останал без мисли,
подавам и моята нежна ръка.
Господи, колко сме близки?
Ти си слънце за мойта душа!

24.05.2014

10 ч 10 м – първи куплет

10 ч 51 м – 11 ч 08 м останалото

МОЕТО МОМЧЕ СЕ ВЪРНА В ЧУЖБИНА,
по пътя на дядо за ангария!
Имало, немало друга колона,
ще губят младост сред чужда природа!

Никой не вярва, че тя е последна!
Пътека с тръни, на някому верна.
Нали Европа е чужда и знойна?
За тях е добре, за нас, пък спокойна.

Ето отново някой от тука,
с пълни десаги ще търси сполука.
Дано не забрави мускали от Ганя,
че за нас в чужбина това ни е пая!

Вижте го там балканското племе!
Работи горкото, а му се дреме.
Малко почивка и слагай ярема,
боцкай с остена, че хубаво нема!

Гонят ни, като някакви роби.
Други са там важни особи.
Нашите им дайте да са последни.
Лъскач чепици, затуй, че сме бедни!

Кой ни доведе до таз орисия?
Да гледаме брате в чужда чиния.
Някой ще трябва да ни опази,
че българин мокър водата не гази.

Бият ни, хулят ни, а нямаме време,
да вдигнем главата от тежкото бреме!
А вятърът брули наще особи.
Дано ни прочисти от тези прокоби.

Моето момче живее в чужбина,
чорбата да сърба в чужда чиния.
Тук пък се правим на политици.
За едните Европа, за други камшици!

27.05.2014

06 ч 54 м – 07 ч 32 м

ТУК ЛИ Е МРАКЪТ ИЛИ В СЪРЦЕТО,

което живее с мойта тъга?

Не спира да пита през сълзи момчето,

кога ще срещна мойта мечта?

Не виждам оврази и бурите спряха.

Край хоризонта увисна и цветна дъга.

Кой ли в полето ще ме последва,

от вира да пием студена вода?

Отмиваме сълзи, вместо да пием

и гледаме с тези искрящи очи.

Какво на хоризонта ще да открием?

Ето птица за щастие лети!

Тя ли ще бъде мойта надежда?

Носи ли някакво странно писмо,

което ми праща някой отсреща.

Дали пък ми мисли човекът добро?

Нека да гоним с орела мечтите.
Има върхари достойни за нас.
Кой ще повярва за дружба с орлите?
Така е написано в звездния час!

Ще тръгнем е сигурно в лунна пътека,
сред нежния полъх на вятър – южняк.
Птичите трели ще бъдат утеха.
Вълкът ще ни води в правия свят!

Да чуем и стона на някой хайдутин.
Под стария дъб с пробит опанджак.
Кръвта му изтича и няма кошута,
която да ближе раната пак!

Ето ни тука, мъже сме големи.
Приседнали кротко пред родния праг.
Няма да носим тез вечни проблеми.
Родът ще ни пази до другия свят!

27.05.2014

22 ч 30 м – 23 ч 05 м

Токът го няма! Отново е спрял! Отлетял е някъде!
Дали е на върха на вятърната перка,
или в очите на сините платна под слънцето,
а може би е в котела на реактора с мощта на атома.

Вкъщи е като мъртвило с празен ковчег!
Нищо не работи – телевизия, Интернет!
Хладилникът е прокапал, цветето е с клюмнал цвят.
Кой ли ахмак е докарал да бъдем в древния свят?

Ето го нашето време!
Без токът сме прах!
Мързи ни да слезем на двора,
че асансьорът е под капак.

Магазинът и той не продава.
Нали е електронен юнак?
Как иначе нашата държава
ще ни дере кожата с гняв?

Над мене ремонта го спряха.
Сякаш ръцете са в мрак.
Техника, брате, им трябва,
но тя без тока е в грях!

Чувам някакъв тропот.
Някой по вълчи ръмжи
Спомнете си бачо ви Кольо,
с теслата е бачкал, нали?

Ние сме малко смутени.
Къде ли бичкия лежи?

И калема зад ушите големи,
с които е драскал черти.

Стоиме като ахмани.
Мъчи ни някакъв ток.
Ей, господа, неразбрани,
ще дойде ли скоро потоп?

29.05.2014

10 ч 55м – 11 ч 22 м

✉ Mr. Valentin Kachev, MA
Union of Bulgarian Writers
10, Kosta Lulchev Str., ent. B, apt. 32
1113 Sofia, BULGARIA
E-Mail: vkachev@abv.bg

© 2014 Venets: Author

